

Tóth Sándor
AZ ÁPRILY-ÉVGYEN

Péterfy Lászlónak

Erdő-dajkálta két ház
keskeny út de messzire
tágul ha oda érsz
hol fák göcsörtös
ágai ölelkeznek

Faragott kapu előtt
láthatod túl
a piros tetőket
túl az égbe nőtt
fenyők címer-rajzát
este a holdat
erdélyi őrzők lelkeit

Visszatérnek itt
a csillagúton
mázsányi súllyal
birtokukban
megpihennek
ajándékot virágból vesznek

örökös boltjában
a Végtelennek

Tárul szív az ajtó
csendfüzérék közt
az egyetlen szó
hallatszik rendületlen

Kik itt éltek dalnok-révületben
időből-térből már kilépve
vigyázzák most is
nem nyugvó álmait
az éjnek

Anyám neve vár

Karcos a dél nyári veréstől
keményen üt forró a sugár
Sírok közt hűvös alázat
kövön anyám neve vár

Csak név -- egy mondat
öröklétből nyugtatón igaz
Ide fordul dombról az ösvény
minden út lelkektől igaz

Találkozások ködhéján át
emlék csorbítja álmait
törékeny anyám ahogyan látlak
szemedre zártan éveid

Mi lenne álom vesztegre zárón
felhők nem nyitnak kék eget
maradtam itt az elmúlásnak
többet hát én sem kérdezek